

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ЛАБИРИНТЪТ НА
ВЪЗМЕЗДИЕТО

chitanka.info

Ако не беше влагата, която се просмукваше като бавнодействаща отрова в костите ѝ, Сюзън едва ли щеше да се събуди скоро. Имаше чувството, че предната вечер е изпила поне хиляда коктейла, обиколила е стотина нощни клуба и е врътнала около десетина хиляди танца. Цялото ѝ тяло я болеше, главата ѝ щеше да се пръсне, ушите ѝ пулсираха с ритъм, който би засрамил всеки DJ, а на всичкото отгоре и тази влага...

Влагата. Откъде, по дяволите, се беше появила тази влага? Апартаментът ѝ не бе кой знае какво — въсъщност, беше подарък от родителите ѝ по случай дипломирането ѝ и повече наподобяващо поовехтяла, някога луксозна кутийка за бижута, грабната на разпродажба в горен Манхатън — но в него никога не бе имало кой знае колко влага. Хлебарки — от време на време, лоши миризми благодарение на съседите — дал господ, но влага...

Ясно беше, че без отваряне на очи няма да стане. Сюзън въздъхна и повдигна плахо клепачите си, сякаш се боеще, че към тях има привързан детонатор на бомба. Обикновено сутрин след купони усещането бе точно такова — светлината нахлуваща в изтерзания ѝ мозък със силата на десетина тона тротил. Сега обаче положението бе коренно различно — очевидно, освен влага тук — където и да беше това „тук“, понеже със сигурност не си беше у дома — имаше промоция и на мрак. Единствената светлина в цялото помещение бе малък мръснооранжев светодиод, който периодично примигваше с упоритостта на развален зъб.

Сюзън се опита да се изправи. Неуспешно — освен че тялото ѝ имаше подвижността на парцалена кукла, от която някой тихомълком бе извадил теления скелет, усети, че китките ѝ са привързани с лейкопласт към никаква тръба. Тя дръпна един-два пъти с надеждата, че ще успее да се освободи. Чувстваше се, че тръбата поддава, но след като през главата ѝ мина мисълта, че това може да е част от газова инсталация и задушаването определено не е за предпочитане пред обездвижването, на бърза ръка прекрати опитите да се прави на Джеймс Бонд.

— Виждам, че си се събудила, Сюзън — обади се странен кънтящ глас, който като че ли идваше от всяка една отделна точка на помещението.

— Кой си ти, мътните да те вземат, и защо, по дяволите, съм тук?
— изкрешя девойката. В действителност обаче думите излязоха от устата ѝ с нещо, което повече приличаше на хрип от дробовете на астматик, отколкото на крясък.

— Искам да си поиграем, Сюзън. Нали това обичаш да правиш: да си играеш... с мъжете в живота си? Не съм съркал, нали? Падаш си по игричките.

— Виж какво, приятелю, очевидно си прекалил с гледането на „Убийствен пъзел“, но ако обичаш, престани с простотиите и ме пусни. Отсега ти казвам, че няма да си режа ръце, крака и така нататък, за да се освободя. Това не е филм, а и полицията, за разлика от филмите, по всяка вероятност вече ме издирва...

— Да си режеш ръце или крака? О, не, Сюзън, не съм чак такова животно, а и филмът беше доста слаб, за да съм му фен — прекъсна я гласът. — Всъщност, даже веднага ще те освободя. Не ми се иска да отлагам забавлението.

Тръбата, към която бяха вързани ръцете ѝ, изсъска и се раздели на две. Явно не беше газова, помисли си Сюзън и се прокле за нерешителността. Ако се бе опитала да я изкърти, сега преимуществото (дори да се състоеше само във фактора „изненада“) щеше да е на нейна страна. Тя измъкна примката от долната част на тръбата и не след дълго успя да свали хлабавия лейкопласт.

— Добре, благодаря за проявата на здрав разум. Сега какво ще кажеш за още една малка крачка напред: би ли пуснал осветлението? Или поне се покажи, за да знам с кого говоря. Пък и предполагам, че ако ще ме изнасилваш, ще искаш да гледаш...

— Секс? — засмя се невидимият глас. — Сюзън, Сюзън... да те плаши човек съсекс е все едно да плашиш наркоман с евтино лепило. Някога исках да правя секс с теб, това е истина, но се отказах — след като се убедих, че за теб... както и за всички останали уличници като теб... сексът е нещо средно между разменна монета, път към финансово обезпечен живот и способ за доминиране и издевателстване над всички останали.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Името ми надали ще има значение за теб. В крайна сметка, едва ли си спомняш имената на всички мъже, с които си се гаврила от времето на първата си менструация насам, нали? Съмнява ме, че

паметта ти пази нещо друго, освен банковите сметки на любовниците ти. Нека кажем, че за разлика от теб, аз помня доста неща. А и съм доста по-злопаметен от теб. Навремето пътищата ни се преплетоха, но финансите ми тогава не бяха това, което са сега. Ти ме отряза. В известна степен, на теб дължа сегашното си „аз“. Тогава се замислих, че надали само моята скромна личност е пострадала от огромното ти его. След това предположих, че по широкия свят гъмжи от създания като теб. И тогава разбрах, че съм открил новото си хоби. Възмездieto.

Гласът замъркна за известно време. Сюзън даже вече мислеше, че непознатият е изключил интеркома, но след доста продължителна пауза той пак заговори:

— Сега съм богат, Сюзън. Днес със сигурно би си легнала с мен, след като осъзнаеш каква солидна материална изгода би имала от мен. Само че моето богатство вече не купува жени. Удоволствието не е същото, като от... възмездieto.

Ето пак. За втори път гласът употребяваше тази дума. Сюзън не издържа и извика:

— Какво възмездие, да му се не види??? За какво говориш???

— Ще разбереш, Сюзън. Сега върви. Свободна си. Има малка уловка обаче — за да стигнеш до външния свят и отново да започнеш да лееш отровата си сред мъжката част от населението, трябва да минеш през Лабиринта. Моят Лабиринт. Създал съм го с много любов и старание — специално за вещици като теб. Гледай на него като на ретроспекция на целия ти пуст и безсмислен живот. Сбогом, Сюзън.

В далечния край на помещението се раздаде глухо скърцане. Непознатият бе отворил вратата, водеща към... какво? О, няма значение, помисли си Сюзън, само и само да успея да се измъкна навън в цивилизацията, ще издирия кой е този откачалник и ще го съдя до дупка. Богат, казваш? Още по-добре.

Тя се втурна навън със стиснати юмруци — в случай че ненормалникът я приchalkва отвън и все пак реши на изпроводяк да я изнасили.

Зад вратата нямаше никой. Не беше и толкова светло, колкото очакваше — в коридора, който започваше навън, цареше някакъв странен, гноясал, прашен полумрак, който й напомни за мазето на малката къща в провинцията, където бе израсната навремето с родителите си. Стените и таванът бяха напукани и влажни. Подът бе

покрит с жълтеникавосиви камъни, приличащи на кости на някакво странно животно, излязло от снимачната площадка на „Джурасик Парк“.

Сюзън тръгна колебливо напред. Босите ѝ крака не издаваха почти никакъв звук, но гледката на мрачния коридор я караше да се съмнява, че дори и да беше с токчета, пак щеше да чуе нещо. Тишината бе всепогълъщаща.

Не след дълго стигна до първото разклонение. Гадината не беше излъгала — това си беше лабиринт. Зачуди се дали да остави никакъв белег, но наоколо нямаше нито камъни, нито клони, нито нещо, с което да драсне по стената... Щеше да се наложи да мине и без това.

След известно време подмина второ разклонение, после трето, после хиляда и десето... Спря да ги брои след около час лутане. Нямаше никаква система, за която да се хване: коридорът бе един и същ във всяка една своя част. Нямаше по-широки и по-тесни врати, нямаше течение или полъх, който да ѝ подскаже, че свободата е в тази посока...

Изведнъж тишината, обгърнала измореното ѝ тяло, помръдна. Дочу ѝ се странен, полумъртъв стон, разнесъл се някъде отпред. Тя подскочи и се затича, призовавайки на помощ малкото си останали сили. След малко стигна до поредното разклонение на лабиринта. А там...

Там, подпрян на стената, разделяща двата коридора, я очакваше кошмарът. Сюзън никога не бе имала кошмари, но в момента, в който съзря създанието, разбра точно как се чувстват хората, прекарали една нощ в сънища на ужаса.

Нещото (езикът ѝ не можеше да се обърне, за да го нарече „човек“, въпреки че очевидно някога бе било именно такова) бе покрито с изгнили дрипи, които някога явна са били дрехи. Краката му, покрити с язви и лишеи, от които течеше гной и лимфа, от коленете надолу представляваха две оголени кости, засиментирани яко в правоъгълен блок, като в пародия на стар гангстерски филм. От ръцете му висяха парчета месо, които се лющеха и падаха на земята с глуcho тупване при всяко едно негово движение. Косата му бе рядка и мазна, кожата на лицето му бе съсухрена и пожълтяла като стара хартия, очите му бяха кървяси и изхвръкнали от орбитите, а зъбите му се

люлееха при всяко едно вдишване и издишване, подобно на вехта циганска ограда, клатена от ураганен вятър.

Сюзън обаче забеляза това единствено с крайчеца на очите си, тъй като бе прекалено заета да наблюдава стомаха на съществото. Той бе пробил изтънялата кожа на корема му и бе провиснал навън, парцалив и вехт като торба на скитник. От повечето дупки се процеждаше зеленикова, примесена с кръв течност, от която се носеше рязка смрад на спирт.

— Сюзън... — изхриптя съществото. Девойката изпища и се метна назад. Главата ѝ с глух удар срещна каменната стена, но шокът бе прекалено голям, за да усети каквато и да било болка.

— Кой си ти???

— Сюзън... аз съм... Марк... — Думите излизаха бавно и зловонно от устата на съществото. Изглеждаше така, сякаш самият говор му причинява болка, но няма как да спре да бъбri, понеже нещо по-силно от него го кара да продължава да приказва:

— Марк... гимназията... помниш? Молих... дама... на бала... ти ме отряза... подигра... Пропих се... уискито... забравя... за... теб...

Сюзън бавно тръгна да се измъква, без да отлепя гърба си от стената. А всъщност и да искаше, едва ли щеше да успее да отлепи очи от съществото (*Марк?*), чито думи продължиха да се бълскат и да отскочат от стените на лабиринта дори когато го изгуби от поглед:

— Сюзън... обичам... ела...

Девойката се втурна напред, забравила за умората, жаждата и изранените си крака. Тичаше така, сякаш половината дяволи от ада я гонеха по петите. Хриповете, които излизаха от устата ѝ, бяха неразбираеми, но ако човек се заслушаше, можеше да улови частици от думи: „... сън...“, „... не е истина...“, „... прости...“. Само още десетина метра, увещаваше сама себе си Сюзън, още малко и ще изляза навън, а там... там кошмарът лесно ще изчезне: два-три коктейла, няколко хапчета и една-две сесии при психотерапевт щяха да направят живота по-розов и по-малко...

Кървав.

Думата „кървав“ удари спирачки и закова в центъра на мозъка ѝ, разпилиявайки като пилци останалите несвързани бръзвежи наоколо.

На следващото разклонение, изпречило се на пътя ѝ, бе засиментирано друго същество/човек/труп. Кожата му бе осияна с

множество малки прорези, от всеки от които се просмукваше кръв. Капките сякаш неохотно се откъсваха от тялото и падаха с весел звук в локвата, която заобикаляше циментовия блок като езерце. Пролетен дъжд, налудничаво си помисли Сюзън. Дъжд, който капе в езерото край нашата вила... сега ще затворя очи и когато ги отворя отново, ужасът ще е изчезнал... само дъждът ще капе в езерцето... и малкият водопад, в който се къпехме с мама и татко, ще ромоли...

Само че не беше водопад. А кръвта на съществото, която се изливаше от прерязаните му като буквата „T“ вени.

— Сюзън... ти ли сии?... Аз съм Пиер... от колежа... — заговори съществото с мъка. — Прости ми... знам, че това не беше решение... но не исках да живея без теб...

Писъкът на Сюзън заглуши остатъка от думите на създанието. Продължи да пищи, докато тичаше, препъвайки се и залитайки, обзета от безумната мисъл, че всичко това ще свърши след броени мигове, че краят на цялата тази лудост е ето там, след онзи завой, след още няколко разклонения, още малко и ще излезе в края на лабиринта...

Непознатият обаче си бе свършил работата перфектно. Лабиринтът сякаш бе построен в балната зала на ада: огромен, потискащ, безкраен... ужасен. Полубезумялото й съзнание тихомълком регистрираше труп след труп, които й махаха с остатъци от ръце, хръптяха името й, мъчеха се да помръднат циментовите блокове, сковали краката им, за да се втурнат в преследване на бленуваната девойка, също както едно време... Ето, подминахме Джордж, който й бе предложил да се оженят... тя го бе отрязала, а той бе отишъл като доброволец в Ирак... мда, гранатомет... сега бе съшиб като чудовището на Франкенщайн, събран по парчета от неизвестната сила на създателя на лабиринта... здрави, Джордж, извинявай, че се държах като уличница... я, а това не е ли Майки... него къде го бяхме зарязали? А, май във фирмата... беше се приbral при жена си, седнал в колата, затворил вратата на гаража и пуснал двигателя... как си, Майки, кървавочервеният цвят на лицето много ти отива, честно... и Роналд... и Стан... и Айра...

Сюзън се строполи на земята. Дробовете й отдавна се бяха предали и в момента изтласкваша някаква странна смес с ацетонов привкус вместо дъх. Краката й бяха изранени до кръв. Ноктите на

двете ѝ ръце бяха вбити дълбоко в дланиете, късайки парчета месо от тях с надеждата да задържат съзнанието ѝ в реалния свят. Напразно.

Девойката си пое дъх и започна да се смее истерично. Дори и хрипкавият кикот обаче не успя да заглуши стоновете на съживените трупове, които шепнаха от всяко кътче на лабиринта: „Сюзън...“, „Сюзън...“.

Тя посегна плахо към лицето си и заби нокти в очите си. Смехът ѝ прerasна в писъци. Двете очни ябълки изскочиха от орбитите учудващо лесно, паднаха на земята, бавно се претърколиха и спряха, опрели в стената. Продължавайки да пищи, тя започна да дере гърлото си, като спираше от време на време, за да събере в шепи рукалата кръв и да я размаже по ушите си в опити да накара гласовете да замълчат. Също напразно.

* * *

Когато и последният писък загълхна, в лабиринта се възди мъртвешка тишина. Не след дълго тихи стъпки се приближиха към купчинката плът, която някога бе представлявала една твърде търсена блудница. Сянката на странника, създал лабиринта, протегна ръка и взе в шепа двете окървавени очи. Блясъкът на лудостта в тях бе единствената светлинка в непрогледния мрак наоколо. Непознатият мъж се усмихна невесело и закрачи по коридора, следвайки маршрут, който бе известен само на него. Не бързаше, въпреки че следващата му задача го очакваше. Но първо трябваше да свърши нещо важно. Нещо естетично.

* * *

Влюбената двойка излезе от нощния клуб със смях. Двамата се залутаха из мрачните улици, търсейки някоя забутана уличка в този не по-малко забутан град, където да се понатискат на спокойствие, мечтайки за момента, в който родителите на един от двамата няма да са си вкъщи. Когато най-накрая откриха такава, момчето притисна момичето до някаква ограда и я зацелува страстно. Така прекараха

известно време, докато девойката, останала без дъх от ласките на любимия си, не отвори очи и не подскочи:

— Карел, къде си ме замъкнал, по дяволите? Виж само тази гадост?

— Нима се притесняваш да ни гледат? — засмя се младежът и понечи да я целуне отново.

— Не, разбира се, ама погледни каква грозотия! Тръпки ме побиват!

— Е, как пък толкова отблъскващ не съм — ухили се момчето.

— Не ти, идиот такъв! Оградата!

— Щом казвате, милейди...

Кавалерът ѝ се поклони театрално и я задърпа към главната улица. Момичето не успя да се сдържи и хвърли един последен поглед към отвратителната ограда на също толкова отвратителната и огромна къща.

Какъв извратеняк трябва да си, за да си обличоваш оградата с имитация на хиляди човешки очи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.